

ST.

ILAV

21. nov. 1946

58. årgang

Nr. 45-46

Det apostoliske menneske

Paven taler om religionsundervisningens betydning

De ukatolske enten-eller

UTSYN

Apropos avslutningen i
Nürnberg

Hans H. Holm

Her hjemme
og derute

40
øre

Det apostoliske menneske.

Og alltid er det bare et menneske som du og jeg;
gå hen, tenn den hellige ild!

Et menneske, — et eller annet sted blant millioner. Bare et menneske som alle de andre, — og allikevel annerledes.

Som en lysning ligger det i dets øyne, som en hellig brann på dets panne. En hellig ild brenner i det, flammende Gudskjærlighet. Gud selv har lagt den i dets sjel for at den skal brenne og tenne. I sjelehungerens hellige brann for Gud Herren trer sjelen slik ut av sin tilværelses stillhet ut på livets brede gate og kaller på og forkynner hans godhet, hans kjærlighet. Således blir den til vår tids roper i ørkenen, til Kristi kongens bud.

Men de lange grå rekkene på livets brede gater iler uforstyrret videre som om de løp hen til et fjernt lokkende mål. «Vi er livets kjempere!» — toner det ut av deres tog, — og «Vi har ingen tid for deg. Hva angår du oss!» — Noen vender kort hodet, også de haster videre.

Men der kjemper en seg løs fra toget, så to til og igjen en. De trer ut og hen til ham som roper. Og hører det glade budskap og Guds kjærlighet. Og hans ord kaster gnister inn i deres sjeler så at de begynner å brenne som tørt gress og selv blir til ropere. Nå iler også de ut på verdens brede gater som Kristi kongens bud, som kjempere for hans rike som ikke er av denne verden.

Slikt et bud, kjære sjel, er nå også kommet inn i ditt hus.

Du er også en av dem som går i dette livs grå tog. Men til hvilket hører du, til hvilket vil du høre? Til dem som ikke engang ser seg om når Guds ord trenger fram til deres øre?

Til dem som vender hodet for så allikevel å drive sløvt videre? Å nei, sikkerlig vil du ikke høre til disse menneskene! Din streben går høyere, jeg føler det

på ditt håndtrykk, på ditt hjerteslag som driver deg hen til oss. Et helt menneske vil du være. Ikke noe vekt, ikke noe halvt, ikke noe lunkent. Så gjør så alvor av det, tre inn i våre rekker til det hellige korstog!

Det gjelder å opprette Kristi rike i oss og om oss. Kristi fane skal, ny utfoldet, friskere enn noen gang vaie i vinden.

Kristikongskjempere, — jeg her — du der, hver av oss på sin plass! Vi vil plante korset hvor det ennå ikke står; hvor det har mistet sin glans vil vi la det lyse på nytt! I den hellige kamp må, ja kommer vi til å seire! Du vil? Så vær da en av våre, rekk oss hånden til den hellige pakt! Du, vår bro! Fra nå av skal du fange mennesker.

Men det er ikke bare gjort med vår begeistring for den hellige sak. Den som vil kjempe godt, må være godt rustet og forberedt. Vårt korstog må ikke som så mange andre religiøse aksjoner ende med dårlig resultat, eller, hva som er ennå verre, løpe ut i sandet. Ingen står alene på vakt. I Kristus finner vi hverandre daglig ved det hellige offer og kjærlighetsmåltid i levende fellesskap.

Han er vår kilde, vår vei, vårt mål. Han er ringen som omslutter oss, som holder oss sammen og som kroner oss når vi engang trette av kampen har fullendt vårt løp.

Til Ham, kjære sjel vil vi føre deg, hvis du ennå ikke er helt hos Ham. Vi vil hjelpe deg forat man også tør si om oss: «Se, hvor de elsker hverandre!»

X. Y. Z.

VÅRE på søn- og helligdager KIRKER

Liturgisk kalender:

O S L O

St. Olavs kirke, Akersvegen 1.
Soknepresten, telefon 14 161.

Fromesse kl. 8,15
Kl. 11 Høgmesse med preken.
Aftengudstjeneste kl. 19,00.

St. Hallvards kirke, Urtegt. 29.
Fransiskanerne, telefon 80 868.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse kl. 10,30
Aftengudstjeneste kl. 17.

St. Dominikus kirke, Neuberggt. 15.
Dominikanerne, telefon 42 324.

Fromesse kl. 8,15
Høgmesse kl. 10,30
Kl. 18 Aftengudstjeneste.

Jesu Hjerte kapell, Nyveien 17,
Stabekk.

Soknepresten, telefon 37 735.

Fromesse kl. 9,05
Høgmesse kl. 10,45
Aftengudstjeneste kl. 17,45.

Grefsen kapell, Gladsveg 23.
Prestegården, telefon 74 590.

Høgmesse kl. 9,30
Aftengudstjeneste kl. 17,00.

Vår Frue Villas kapell, Montebello,
Smestad.

Prestegården, telefon 58 121.

Høgmesse kl. 9,00
Aftengudstjeneste kl. 17.

ARENDAL:

St. Franciskus kirke, Tyholmen.
Soknepresten, telefon 2 209.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse 10,45
Aftengudstjeneste.

BERGEN:

St. Paul kirke, Christiesgt. 16.
Soknepresten, telefon 15 410.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse kl. 10,30
Aftengudstjeneste.

DRAMMEN:

St. Laurentius kirke, Cappelens
gate 1.
Soknepresten, telefon 2 019.

Fromesse kl. 8,30
Høgmesse kl. 10,30
Aftengudstjeneste.

FREDRIKSTAD:

St. Birgitta kirke.
Soknepresten, telefon 1 438.

Ottmesse kl. 8,15.
Høgmesse kl. 10,30.
Foredrag med sakramental velsig-
nelse kl. 19.

HALDEN:

St. Peter kirke, Kr. V.s plass 1.
Soknepresten, telefon 1 168.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse kl. 10,30
Aftengudstjeneste.

HAMAR:

St. Torfinn kirke, Torvgaten 113.
Soknepresten, telefon 1 751.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse kl. 10,30
Aftengudstjeneste kl. 18.

HAUGESUND:

St. Josef kirke, Haraldsgt.
Soknepresten, telefon 3 195.

Fromesse kl. 8,30
Høymesse kl. 11,00
Aftengudstjeneste kl. 18.

HØNEFOSS:

St. Theresia kirke, Vesterntangen
Soknepresten, telefon 266.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse » 10,30
Aftengudstjeneste.

KRISTIANSAND S.:

St. Ansgar kirke, Kirkegt. 3.
Soknepresten, telefon 4 225.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse » 10,30
Aftengudstjeneste kl. 17.

PORSGRUNN:

Vor Frue kirke, Sverresgt.
Soknepresten, telefon 644.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse » 10,30
Aftengudstjeneste kl. 19.

STAVANGER:

St. Svithun kirke, Dronningsgt. 8.
Soknepresten telefon 25 534.

Fromesse kl. 8,00
Høymesse kl. 10,30
Aftengudstjeneste.

**Søndag 24. november: 23. søndag
etter pinse.** Ep. Kol. 1, 9—14. Ev.
Matt. 24, 15—33.

Mandag: Katarina, jomfru og
martur † 307.

Tirsdag: Silvester, abbed † 1267.
— Peder av Alexandria, martyr.

Onsdag: Ferialdag.

Torsdag: Ferialdag.

Fredag: Vigiliedag.

Lørdag: Andreas, apostel.

**Søndag 1. desember: 1. søndag
i advent.** Ep. Rom. 13, 11—14. Ev.
Luk. 21, 25—33.

Mandag: Bibiana, jomfru og mar-
tyr † 363.

Tirsdag: Frans Xaver, bekjenner
† 1552.

Onsdag: Peter Krysolagus, biskop
og kirkelærer † 450. — Barbara,
jomfru og martyr.

Torsdag: Sabbas, abbed.

Fredag: Nikolaus, biskop og be-
kjenner † 352.

Lørdag: Ambrosius, biskop og
kirkelærer † 397. — Vigiliedag..

**Søndag 8. desember: 2. søndag i
advent. Immaculafesten.**

SYLLING:

St. Hallvard kapell.
Presteboligen, telefon 9 028.
Høgmesse kl. 10,30
Aftengudstjeneste.

TØNSBERG:

St. Olavs kapell.
Soknepresten, telefon 2 238.
Fromesse kl. 8,00
Høgmesse kl. 10,30

Paven taler om

religionsundervisningens betydning.

For ikke så lenge siden talte pave Pius XII over Castel Gandolfos kringkaster til en kongress i Boston holdt av katolske religionslærere. Den Hl. far talte på engelsk og berørte ved den anledning et av de spørsmål som i øyeblikket opptar så mange sinn også her i Norge, nemlig religionsundervisningens nytte for barn og ungdom. Paven belyste også klart og skarpt hvorfor verden av i dag trenger så megen kjennskap som mulig til kristendommens sannheter.

Hvor vi ser oss om er det nå fiendtlige krefter på ferde som truer «erverdige brødre på de biskopelige seter, elskede sønner i sekular- og ordensgeistligheten, dyrebare barn blant legfolket, alle tilhørende Kristi legem som er Kirken», og det ikke alene ute fra men også innenfra på grunn av svakhet og forfall. Det har i dag ikke manglet på advarende røster mot denne fare — røster som har gjort oppmerksom på at det rådet en altfor stor uvitenhet eller i beste tilfelle et altfor overfladisk kjennskap til de religiøse sannheter, slik som Frelseren selv har forkynt oss dem.

At katolske misjonærer har oppnådd store resultater det vet vi, men når talen er om de farer som truer Kirken innvendig fra går tanken i første rekke til de land som vel har vært katolske i mange generasjoner og hvor barna vel er døpte, men det likevel ikke er blitt lagt tilstrekkelig stor vekt på kjennskapet til alle de dype sannheter i den tro som praktiseres.

Paven minnet om Kristi bønn i Getsemane, om at hans disipler måtte få «kjenne Gud» og fortsatte derpå med å si at Gud er ikke en tom betegnelse av et fenomen fra hedenskapets dype underverden eller en abstrakt ide utklekket for å gi selvopptatte mennesker et mål for deres kultus. En annen villfarelse som også skyldes uvitenhet, er å identifisere Gud med den ganske visst mer håndgripelige institusjon som kalles staten og som i vår tid av mange betraktes som kilden til og målet for alle menneskelige rettigheter, plikter og friheter.

Selv såkalte kristne mennesker glemmer ofte — fordi de ikke har lært det tidlig nok og ettertrykkelig nok — at før all ting var vår Gud, den eneste sanne Gud, til. Men selv om millioner av mennesker iler langs gatene i de store byene og bare er opptatt av sine forretninger, fornøyer eller sorger, mens de ikke skjenker Gud en tanke, så kan dette ikke rokke en tøddel ved det faktum at den sanne Gud er den store realitet som skjenker og opprettholder dem hele deres tilværelse.

Det kan kun skyldes uvitenhet om Gud når en nå ser menn forsamlet for å gi sitt folk lover eller i den rosverdige hensikt å hjelpe sine medmennesker ut av de ulykker og den fortvilelse som urettferdighet har brakt over verden, mens de til samme tid ignorerer den øverste lovgiver, hele universets Herre. Og det skjønt denne fornekten og tilsidesetten av Gud, menneskets skaper og øverste dommer, vel er den dypeste årsak til alt det onde som nå er kommet over verden og strødd så mange ødelagte hjem på menneskenes livsvei.

Derfor må alle mennesker bringes til bevissthet om Guds eksistens og om det faktum at det er hans kraft

og kjærlighet de skylder alt og at de derfor er moralsk forpliktet til å forme sitt liv etter hans hellige vilje.

Paven betonte sterkt at en lærte bare Gud å kjenne ved å kjenne Kristi liv her på jorden og betydningen av dette liv for vårt liv. Men nettopp på dette punkt finner vi det som må betegnes som de moderne menneskers største ulykke: de har mistet syndsbevisstheten. Vel kan syndsbevisstheten meget vanskelig jages helt ut av menneskeheten, men den kan kveles eller undertrykkes så Guds sønn som døde på korset for våre synders skyld blir oss uvedkommende. Og da er det en lett sak for Guds fiender å skaffe sine tjenere selvsikkerheten, stoltheten, sanseligheten og ergjerrigheten med misunnelsen og skinnsyken råderom i sjelene, og mot det hjelper ingen lovgivning, ingen traktater eller andre avtaler.

I sin bergpreken har Frelseren anvist den vei som fører til Faderens vilje og det evige liv. Men det er fra Golgata at det flyter den aldri stansende strøm av nåde, kraft og mot som er den eneste som setter menneskene i stand til å gå denne vei med faste skritt. Kristi virke stanset jo ikke ved hans død — en kan nesten si at det først begynte da.

Det var vel fullbrakt det verk han hadde fått overdradd av sin himmelske Far å utrette i menneskesønnens skikkelse, men han ville sikre det slik at hans elskede skapninger kunne høste forløsningens frukter ved den Kirke han opprettet og som gjennom St. Peters Stol skulle lære alle folkeslag.

Og derfor er denne lære det nødvendigste av alt og den må forkynnes, ikke bare i søndagsskolene, men i barneskolene, ungdomsskolene og på universitetene. Og ikke minst må denne undervisning meddeles de mange millioner unge som ikke frekventerer de høyere skoler eller universitetene men fra hvis midte mange av de kommende politiske og kulturelle ledere vil utgå. Hvordan vil de kunne løse sine oppgaver så det får varig verdi uten et grundig kjennskap til kristendommens sannheter? Her er det et stort arbeidsfelt å oppdyrke og det kan ikke forsømmes uten at det skjer ubotelig skade.

Den Hl. far tolket den bekymring som fyller hans hjerte hver gang han tenker på den motstand som dette arbeid har møtt og stadig møter. Det trenges mange hjelpere til det, for hverken biskoper, prester eller ordensfolk kan greie det alene. Alle katolikker må her stå sammen — i første rekke foreldre og skolefolk. Bare vel fundert kristendoms-kunnskap kan besvare barns spørsmål og vise ungdommen veien til en holdbar løsning av dens problemer.

NB.

Se oppropet fra Oslo katolske menighetspleie s. 215.

De ukatolske enten - eller

3. Vatikanets utenrikspolitikk under debatt.

Forleden dag arrangerte «Utenrikspolitisk Studentgruppe» et møte viet Vatikanets utenrikspolitikk. Det var Nobelinstituttets direktør, *August Schou*, som holdt det innledende foredrag, og en må si at foredragsholderen var meget godt orientert når en tenker på hvor vanskelig det er her i landet å få pålitelige informasjonen om det som foregår i Vatikanstaten.

Naturligvis var det innvendinger som kunne reises — og som ble reist — fra katolsk hold. Det var især en misforståelse som var slående og som det er så meget mer grunn til å stanse ved som foredragsholderen og de politisk interesserte studenter deler den med betydelige grupper *katolikker* her i landet og i utlandet.

Denne misforståelsen angår ikke direkte Vatikanets utenrikspolitikk og heller ikke det prinsipielle spørsmål om forholdet mellom politikk og religion, — et spørsmål som det for øvrig kan være grunn til å ta opp, siden en så ofte ser religiøse og politiske betraktninger røres i hop på en forvirrende måte.

Misforståelsen gjelder Pavens stilling til de store politiske grunnspørsmål som også griper over på det moralske plan. Mange vet at flere paver har tatt avstand fra det statsdiktatur som en rekke av de kommunistiske idéene peker fram imot. Men det er ikke mange som vet at pavene også i de skarpeste vendinger har tatt avstand fra det *penge*diktatur som den moderne kapitalisme i flere henseender betyr.

Allerede Leo XIII. førte kampen på disse to fronter samtidig. Pius XI. utviklet hans synspunkter videre og brukte i sitt rundskriv «*Quadragesimo Anno*» et så kraftig språk mot bankherrenes og andre pengefyrsters økonomiske allmakt, at noen hver kan få hans ord i vrangstrupen. Det er her han taler om «Den ødeleggende og avskyelige finanskapitalistiske internasjonalisme eller imperialismen».

Den nåværende pave går om mulig enda lenger på denne vei. I sitt radiobudskap «*Con sempre*» julaften 1942 gjentar han sine forgjengeres fordømmelse av den marxistiske ideologi (som jo som bekjent åpent stiller seg i opposisjon til religionen), men tilføyer øyeblikkelig at «Kirken kan ikke ignorere eller unnlate å se at arbeideren under sine forsøk på å forbedre sine livsforhold, tørner mot et helt system som så langt fra å være i overensstemmelse med naturen, står i strid med Guds orden og med Guds hensikt med de jordiske goder.» Og paven fortsetter med å si at ingen kristen kan forbli døv for ropet om rettferd og hevder at en samtidig som en viser en fast holdning overfor villfarelsene, skal møte de villfarende og «deres mål, deres håp, deres argumenter» med åpent sinn.

I det samme radiobudskapet sa paven om den krigen som da pågikk, at den betydde sammenbruddet for en sosial organisme «som bak et bedragerisk ytre og under en maske av vedtatte formler skjulte... sitt tøylesløse profitt- og maktbegjær.»

— Det er ett forhold som gjør det så lett forklarlig og derfor også til dels unnskyldelig at mange katolikker bare har sett den ene siden av saken, — pavens fordømmelse av den marxistiske doktrine. Kommunistenes forfølgelse av kirken er ofte så åpenbar, så utilslørt at

ethvert barn kan se den. Kapitalismen på sin side synes tvert imot å favorisere religionen (som samfunnsbevarende makt). Derfor ligger det nær å tenke: når paven tar avstand fra den moderne kapitalisme, så er det bare et teoretisk spørsmål. Kapitalismen utgjør ingen *reell* fare for vår religion. Når Paven tar avstand fra kommunismen derimot, da er det ikke bare et teoretisk spørsmål, men et forsvar mot en overhengende fare som truer religionen.

Et slikt syn er fullstendig forfeilet. De tusener, de millioner kristne, som kommunistene kan ha drept eller voldelig skilt fra kirken, er en dråpe i havet mot de millioner mennesker som har skilt seg fra kirken fordi den liberalistiske kapitalisme og dens borgerlige livssyn i løpet av det forrige århundre vant for stor makt over mange av kirkens menn. (Hovedsaken var naturligvis at de bevarte den guddommelige sannhet. Men saken var alvorlig nok allikevel.)

Pave Pius XI. omtalte det i 1931 som en *skandale* for kirken at den har mistet arbeiderklassen. Det er på tide at vi åpner våre sinn for den forferdende virkelighet disse ordene innebærer. Sett i historisk perspektiv kan en si at det som skjedde i det forrige århundre, var at store deler av kristenheten ble borgerliggjort samtidig som folkets brede masser kollektivt forlot kristendommen.

Hva vil det si at religionen ble borgerliggjort? Det vil si at mange kristne presters og lekmenns ideal ble et småkoselig peisekrokkliv, en hjertevarm kaffeslabberastilværelse tilsatt med litt privat godgjørenhet som iallfall var rørende for dem som utøvet den, men ellers i friog-bevare-meg-avstand fra den underverden som borger-skapets idyll var bygd på: det rå proletariat, fyll og fattigdom, agitasjonstalere, prostitusjon og annen uborgerlig vederstyggelighet.

Religionens beskyttere framfor noen var den samfunnsklasse som var interessert i å beskytte sine privilegier og derfor bevare ro og orden for enhver pris, og dens tankegang smittet i noen grad over på de troende. Moralen ble en privatmoral som ikke omfattet sosiale plikter. En kunne godt samtidig være en «god kristen» og en arbeidsherre med en underbetalt og utbyttet arbeidsstokk under seg.

Det er denne solidaritet mellom de øvre samfunnslag og kristenheten som har hovedskylden for de enorme tap kirken har lidd i de seneste hundre år.

Arne Garborg lot i 1896 «*Læraren*» sin si om «*Sverdsendaren*» fra Galilea: «han hev me gjort um til ein litin søtejesus, ein damejesus, ein bønebokjesus, ja til ein samfunnsstøtte, eit hengjelås for våre matbur og penge-skrin, og ei nattluve for gode borgarar; og Evangeliet for dei fatige hev me gjort um til ein mur og ei fast borg for dei mektige i verdi!... Og kristendomen som skulle velte og nyreisa verdi, er gjort um til ei allemannsflatseng...»

— I virkeligheten er det ikke én, men to ideologier som truer kristendommen. Den ene er overdrevent individualistisk og setter større pris på politisk frihet enn på sosial rettferd, og den søker å verdsliggjøre det religiøse liv. Den andre er overdrevent kollektivistisk og setter større pris på sosial rettferd enn på politisk frihet, og den søker å gjøre det politiske liv til religion.

Men i forsvaret mot disse ideologier og i valget mellom frihet og rettferd, gjelder det ikke noe enten—eller, men et

Både—og.

UTSYN

En bekjennelse til den kristne verdensanskuelse — apropos avslutningen i Nürnberg

I ti lange måneder har den internasjonale krigsforbryterdomstolen i Nürnberg med en beundringsverdig grundighet rullet opp de uhyrlige skjendselsdådene som har funnet sted under det nazistiske terrorregimet. — Den 1. oktober kunne president Lawrence, den sindige og rolige engelske juristen som har ledet denne prosessen på en eksemplarisk måte, i menneskehetens navn avsi dommene over nazilederne. Prosessen som har vært et mønster på rettspleie i en kulturverden, endte som kjent med tolv dødsdommer, syv dommer til lengere fengselsstraffer og tre overraskende frifinnelser.

De umenneskelige handlingene som spissene innenfor den nasjonalsosialistiske bevegelsen har gjort seg skyldige i, og som har ført uendelige lidelser over en hel verden, ble summert opp i følgende fire tiltalepunkter:

1. sammensvergelse mot freden,
2. forbrytelse mot freden og forberedelse til en angrepskrig,
3. krigsforbrytelser som står i strid med Haag- og Genfkonvensjonen,
4. forbrytelse mot menneskeheten.

Disse tiltalepunktene gir uttrykk for ideen om menneskets verdighet og integritet. Ut fra dette rettsprinsippet er det at handlingene til makthaverne i det tredje riket skal måles og fordømmes: De har sviktet i sin mangel på menneskelighet og på respekt for menneskets alminnelige rettigheter og i sin dype forakt for den menneskelige personligheten. Deres forbrytelse er forrederiet overfor og forbrytelsen mot mennesket som menneske.

I en utredning for president Truman kort før prosessen i Nürnberg tok til, formulerte den amerikanske hovedanklageren, dommer Jackson, denne oppfatningen slik: «Disse handlingene (d. e. nazistenes ugjerninger) som krenker vårt folks samvittighet, var forbryteriske etter de gjeldende vurderingsnormene i alle kulturland. Vi kan derfor etter min mening i full harmoni med vår egen tradisjon om rett og billighet, og dertil i full overensstemmelse med de internasjonalt aksepterte reglene om rettferdig handling, straffe de ansvarlige for disse gjerningene. Hva vi foreslår, er å knytte straff til handlinger som har vært regnet som forbrytelse siden Kains dager, og som er blitt betegnet som slike i kulturfolkenes lovbøker».

I disse ordene ligger en bekjennelse til den vesterlandske tanken om en naturrett, en bekjennelse til den kristne verdensanskuelsen med dens betoning av menneskenes verdighet. I skrift og tale har nok utallige av intellektuelle hånet og foraktet den kristne verdensanskuelsen, men praktisk har Vest-Europa likevel holdt fast ved den, og den har dannet fundamentet for det menneskelige samlivet.

Nazismen vendte seg med sin ideologi bevisst bort fra denne livsanskuelsen og dro til felts mot den. Men røt-

tene til dette frafallet fra den kristne sivilisasjon går dypere ned i historien enn til makttilranelsen av de nazistiske fanatikere. Seden til den nye læren er ikke kastet ut for første gang av nazismens teoretikere. Som den kjente engelske kulturfilosofen Christopher Dawson sier: «Hitler og hans følgesvenner er utførende, ikke førere».

På rettslærens område hadde Savigny, stifteren av den rettshistoriske skolen, alt i det forrige århundret hevdet læren om «folkeånden», og etter denne skulle «folkets samvittighet» gjelde som den siste kilden til all rett. Nazismen stilte opp en forgudelse av folket og forkynte at det tyske folkesamfunnet var det høyeste på jorden. Under denne kultusen av folket måtte også retten innordnes, og rett ble da det «som gavnet Folket». Alt som tjente til framgang og triumf for «den utvalgte rasen» var rett, og urett var det som sto denne i mot. Slik ble så de fundamentale menneskerettighetene trådt under jernbeslåtte støvleheler, der hvor herrefolket dro fram.

Mot en slik omvurdering av alle verdier fører domsavsigelsen i Nürnberg tilbake til den rettsoppfatningen som er inspirert av den kristne kulturen, og som bygger på respekten og aktelsen for mennesket. Prosessen hviler på den naturrettstanken som har så sterke og sikre tradisjoner i vesterlandenes kulturverden.

President Roosevelt pekte flere ganger under krigen på at det som det egentlig gjelder, er å vekke gamle og kostbare moralverdier. En må redde sannheten i satsen at alle mennesker er like for sin Gud, og en må ha seg for øye «at historien vil avkreve regnskap for alles, selv for de minstes liv og lykke».

Under krigen med dens uhyggelige og forferdelige volds-gjerninger ble sansen vakt for det almenmenneskelige, for menneskets rettigheter. Opp mot all urettferdighet satte menneskene verden over det idealet av rett som bandt dem alle sammen i kampen mot den felles fienden, det rettsbildet som var hevet over landegrenser, raser og konfesjon, felles — fordi det var fundert i den felles menneskenaturen.

Således har de katastrofale verdensbegivenhetene på ny vakt interessen for problemet om rettens innerste vesen, og naturretten er dermed trådt fram på arenaen igjen, denne retten som gjør krav på almenyldighet og uforanderlighet.

Den rettspositivistiske maksimen om at rett er bare hva statsmakten har «satt», normert (uansett om dens normer står i samsvar med den moralske ordenen eller ei) har ført verden i «lovløshet» og vilkårlighet.

Umenneskelig terror og grusomhet sveiset under krigen menneskene sammen i en levende bevissthet om en indre kjerne i retten som staten ikke må krenke. Det er å håpe at denne bevisstheten også i framtiden må være levende, at den må føre til et grundig studium av rettens vesen, og at den må lede betraktningen hen på den klassiske naturretten, en rett som dessverre har vært et «terra incognita» her oppe i Norden. Naturretten assosierer vi straks med opplysningstidens naturrett. Vi er blitt stående ved dette hule bildet av fornuftens rett, som ikke er noen objektiv rett, men en subjektiv fantasirett.

Det er derfor slik at mange av dem som erklærer seg for motstandere av naturretten, mener opplysningstidens naturrett, da de slett ikke kjenner den klassiske.

Med laurbærkrans om tinne— Johannes Jørgensen 80 år

Da den danske forfatterinne Agnes Henningsen ved festen for professor Johannes Jørgensen på hans 80 års dag — den 6. november — trykket laurbærkransen ned over hans hvite hår forente hun i denne symbolske handling begge de to sider i hans vesen som til sammen utgjør hans livs innsats: d i k t e r e n og f o r k y n n e r e n. Kransen er jo det felles høyeste utmerkelsestegn for dem begge: på Parnassets topp kroner den dikteren — han som lever i tiden og om han er en sann kunstner vet at hans oppgave er å

«klede folkets drømme i bilder og ord og klare dets gjærende tanker» — og i Korinterbrevet leser vi at den er henlagt til den aldri hvilende Kristi disippel som løper mot målet: Guds rike.

Dikteren og forkynteren Johannes Jørgensen kan trygt ta mot kransen som ble rakt ham — vi vet alle den er vel fortjent. Best kan hende vet de av oss det som skylder ham vår første kontakt med Guds rikes høyborg her på jorden: den hellige katolske Kirke.

Hans hovedinnsats som forkynter er vel nok dette at han har vist oss at religion ikke er livsfornektende men livsfremmende, fordi sannheten alltid er positiv hvor smertefull enn veien fram til den kan føles — ikke minst veien til sannhetserkjennelsen i og om oss selv. Han har også åpnet våre øyner for den store forskjell på individualisme og personlighet, på romantikk og realitet når det gjelder vår livsførsel.

Nå ved hans 80 års dag er det skrevet utallige artikler om ham. Han er blitt analysert og kommentert og hyllet av de største navn i den innenlandske som utenlandske kulturverden — ut fra de forskjellige forutsetninger og uenig ellers i mangt og meget, men likevel finnende seg sammen i hans personlighet som den store generalnevner. Men ingen har dog karakterisert ham så godt som han selv gjorde, da han reiste seg på festen og som takk for all hyllest sa:

«Mine tanker dveler i aften ved de unge som nå står ved dikterkunstens begynnelse, og samtidig ved de unge hvis siste representant jeg er. Man virker

ikke bare ved det man skriver, men ved det man er. Drivfjæren i alt ens arbeid er vår viten om at ordene virker og fortsetter lenge etter at de er satt på papiret. «Kast ditt brød på vannet og du skal finne det mange år etter,» står det i skriften. Det er det verdifulle i å skrive.»

Professor Jørgensen konkluderte sin tale med en takk til den avdøde ungdomsvenn Mogens Ballin, den unge danske jøde som ble døpt i Firenze og som han skylder — menneskelig sett — sin egen konversjon. Hvor mange mennesker kan ikke rette den samme takk til Johannes Jørgensen selv!

Og det herlige er at den dag i dag kaster han «brød på vannet» — den dag i dag kan vi vente verker fra hans penn som ikke er «ord men kraft».

«St. Olav» stiller seg inn i rekken av alle dem som hyller dikteren og forkynteren. Vi er i det beste selskap når vi gjør det — og vi vil gjøre det med mesterens egne ord:

Velsigner dig, dit Liv
og dine Kære —
velsigner alt som var
og maatte være.

Velsigner først og sidst
den stærke Stjerne,
der lyste for din Fod
hjem fra det Fjerne.

E. D.-V.

(Et offer for en slik feilvurdering var også den store juristen Rudolph Ihering, som imidlertid senere hen lærte den klassiske å kjenne, og som da beklagende uttalte at hadde han kjent filosofien til Thomas fra Aquin, hadde han ikke skrevet boken «Der Zweck im Recht»).

Vi står muligens foran en gjenfødelse av det naturrettslige studiet, og da vil utvilsomt den klassiske naturretten lyse fram, naturretten slik som en Platon, en Aristoteles og en Thomas har oppfattet den, en rett hvor rett og rettferdighet blir målt etter absolutte verdier.

Helge Røstad.

Lær meg, o skog, å visne glad

Går vi igjennom et høstlandskap slik som det har fortonet seg for oss i all sin prakt nå i de 3—4 siste ukene, kommer vi uvilkårlig til å tenke: Dette er å dø i skjønnet, det er å visne glad.

For den, hvis livsdag heller mot solfallstid, ligger det en mektig appell i denne naturens avskjedsfest. Skjønnhetsfylte og vemodige tanker skifter i vårt sinn. Vår vei bøyer inn i skogen. Se den vakre klyngen av bjerk, hvor bladene skinner som gull i sollyset! Og den blodrøde aspen ved siden, den skjelver i hver fiber av unnsæelse og spenning, fordi den har lagt hele sitt følelsesliv fram i dagen. Dens røde, varme hjerteblod strømmer gjennom bladenes fine årenett. Den kommer så beskjedent om våren med sine uanselige knopper, aspen, og upåaktet folder den seg ut i sommersolen. Den er hverken som bjerken eller siljuen beundret og elsket — som selve symbolet på våren.

Men se på aspen nå! Den vil heller ikke dø uten å ha ytet sin tributt til livet. Den vil også være med og glede menneskene. Med ødsel hånd gir den sin gave i solfallstimen. Og større gave kan ingen gi enn gleden.

Vi passerer andre tregrupper i alle fargenyanser. I skogbunnen holder lyng og mos på å kle seg om i de herligste brokede stoffer. Kun det aller vakreste er godt nok til denne høstens store takkefest.

Vår sti ender på en åpen slette. Foran oss ligger en skogbevoaket li, ennå skjønnere enn alt annet vi har sett. Fuglesangen i tretoppene fra i vår er forstummet. Men lytt! Er det ikke som om du ennå fornemmer en symfoni som stiger mot himlen. Er det toner eller farger?

Du føler trang til å knele der ute i naturens kirke og blande din stemme med det glade kor, som takker for livets gave. Du har også livets gave å takke for. Et langt og nåderikt liv.

Men du vil kanskje svare, du min ukjente følgesvenn: Så lett er det ikke å visne for meg. Jeg fikk ikke feste rot i en sollys li langt inne i skogstillheten, omgitt av gode venner, som alle ville det samme: å gjøre livet lyst og vakkert. Mitt livstre stod ved alfarveien, mine grener ble plyndret, bladene mine ble overdrysset med støv, så jeg knapt fikk puste mangen gang. Og stadig hadde jeg menneskene innpå meg. Det var ikke så lett å få den harmoniske utvikling i sinnet.

Herpå vil skogstreet svare deg: Det var fordi du var sterk og modig, du fikk en slik utsatt plass. Du skulle løse en større oppgave enn vi. Hvor mangen trett vandrers har ikke funnet hvile i skyggen av dine grener! Fuglene, som bygde i ditt løvverk, har med sin sang gledet mennesker som drog forbi. Etter regn har du krydret landeveiens luft med balsaminsk duft. Bare med din ranke vekst, som du fikk fordi du fikk stå alene, har du gledet tusener.

Eller du vil svare noe annet, noe om et liv så fullt av glade muntre dager, at du slett ikke har noen trang til å visne.

Tanken glir henover menneskelivet. Og de dukker opp de mange, vi møttte på vår vei. Jo såvisst har de alle hatt hver sin oppgave, både de som fikk leve i de gode hegnede forhold, og de som hverdagens støv la seg over i livskampen. Og hvor meget har vi ikke mottatt fra

dem alle! Hvor stor årsak til glede, hadde vi bare alltid kunnet stemme vår lyre til samspill!

Men du har rett. Stort sett er det nok ikke lett å visne. Engang var du ung og glad og eiet hele verden. Du var avholdt og selvskreven til en plass i solen, syntes du. Du nådde manndomsalderen og fikk kanskje store oppgaver. Du følte deg noe så nær uunnværlig der hvor du var satt. Og omsider når du, hva man kaller aldersgrensen. Unge krefter higer etter å komme til. De vet, de kan gjøre ditt arbeid bedre enn du selv kan gjøre det. Og du innser, at livet har ikke bruk for deg mere. Men da er det at det gjelder å finne gleden i resignasjonen.

I grunnen skulle det ikke være så vanskelig. Nå flyttes ditt livstre ut i skogsstillheten. Du er ikke i veien for noen. Det er ingen konkurranse mere. Har du hatt den lykke å vandre på Guds veier i livet, så har du samlet deg et skattkammer å leve av, «hvor ingen kan bryte inn å stjele».

Kan hende du ennå går med en gammel soldrøm, noe om livets vidunderlige eventyr som aldri kom. Se til aspen, sier skogen, ennå er det ikke for sent. Det er så meget du har forsømt i livet, f. eks. alt det du skulle vært for dine nærmeste, men som du ikke rakk i arbeidsdagens travelhet. Nå får du tid. Og sikkert er det, bringer du gleden til andre, og det kan være så mange som trenger deg, får du den igjen med renter. Og til slutt kan hende, når du sitter med livets endelige fasitt for deg, vil du se at livsdrømmen utfoldet seg til virkelighet i alderdommens fred — om enn på en annen måte enn du drømte i ungdommens år.

Skogen har talt så fortrolig og intimt til deg i dag som venn til venn, og ennå føler du at den har meget å si deg.

Du nynner en gammel sang, mens du går hjem i aftenstillheten:

Lær meg, o skog, å visne glad
og tenke: tross det gule blad
et bedre forår kommer
da livets tre skal herlig stå
og sine dype røtter slå
i evighetens sommer.

S. Ø.

JULEN STÅR FOR DØREN

Tross de mange krav som har vært stillet til våre trosfeller i den senere tid, må vi allikevel få lov til å legge et godt ord inn for menighetspleiens juleinnsamling.

Alt er så dyrt, ikke minst veden, som det er så påkrevd å få et lite lager av nå, mens den ennå er tørr.

Gjerne ville vi også få lov å bidra litt til at det måtte bli en glad jul for alle.

Oslo Katolske Menighetspleie,
Akersveien 5.

Gaver mottas med takk av sokneprestene og på Menighetspleiens kontor.

DRAUMAR I STJERNE-SNØ

(DRØMME I STJERNE-SNE).

Tre dikt av Hans Henrik Holm.

Oversatt til dansk av Olaf Gynt.

Komponert for sang og orkester av Klaus Egge.

Vi har fra dosent ved universitetet, dr. phil. Pavel Fraenkl mottatt følgende vakre dikt av forfatteren Hans Henrik Holm som det hermed er oss en glede å presentere for St. Olav's lesere, idet vi først gir ordet til dosent Fraenkl selv:

*

Hans Henrik Holm, den norske folkesjels egenartede lyrisk-episke dikter og mektige visjonær av nesten wergelandisk billed-rikdom, trådte inn i norsk litteratur med «Jonsoknatt» (1933), et gåtefylt epos fra bygdelivet som var gjennomført med trollsk fantasi og et nytt, dristig dikterspråk. To år senere (1935) utkom et større dikt: «De hvite stjernehester», og i annen halvdel av tredveårene fulgte i hurtig tempo «Søga om gamle Kari og hennar himilferd», et dypt kulturpsykologisk essay «Om norsk folkesjel», en retorisk og mer konstruert enn oppriktig religiøs lyrikk «Guds gnistrende ildfluer», — nå etter krigen får vi om noen uker lese hans siste ømme komposisjon fra blomstenes mytologi «Vårhelg i Gaukelikleiv».

De tre nye religiøs-lyriske og sangbare dikt som

«St. Olav's lesere skal gjøre bekjentskap med, er en sjelden melodios og yndefull poesi som i fortettet form viser Hans Henrik Holms diktning i dens beste kunstneriske trekk: fantasi som både er rik i sine bilder og sparsom i uttrykket; en indre musikk som vil favne det utsigelige og som bygger nye sødmefylte ordakkorder på det lyrisk-språklige plan; en stille tinende beundring som bøyer seg utvunget og med et nesten barnlig smil foran Guds herlighet og en ujordisk lettet, lyrisk spiritualisme som kommer for uvilkårlig på nytt å bekrefte den store franske litteraturforsker Abbé Henri Brémonds påstand i hans epokegjørende analyse i «Poési et la prière». Der blir bønnens ydmyke hengivenhet og lyrikkens lykkelige henrykkelse foran den Evige Skjønnhet og Hemmelighet forklart på en mesterlig måte, når kritikeren viser hvordan de begge strømmer ut fra den samme åndelige kilde: den øvernaturlige kjærlighet til Skaperen, Herren og Mesteren.

Vi bringer med vilje Hans Henrik Holms religiøse lyrikk både i nynorsk original og dansk oversettelse. Vi ville gjerne kalle disse to parallelle dikt-rekker et estetisk eksperiment, idet vi ønsker at våre lesere med egen innlevelse og fantasi selv bedømmer forskjellen mellom den nynorske lyriske friskhet og den danske dikteriske uttrykks-varme.

Pavel Fraenkl.

Helgsøg frå rymdi.

Når i kveldsdimma liksom det tinglar
for øyro ute på mo,
er det englar med bjøllur som ringlar
for ei sál i bårande sjo.
På den stridsame ferdi mot himeriks ro
skal du stille bede for ho.

(Gamal folketru.)

Ut slær seg din sjele-blom i eld og himil-fridd.

Ljos braglar kring ditt hjarterom
av sæle-dramb og herlegdom.
Verdi er full av Guds ære
i glim og farge-drust.
All varande makt skal oss nære
i brål og blomepust.
Mjukt englane byd ei kyrkjeskål
med vin og himil-must.

Verdi er full av Guds brikne
i sol og grøde-ull.
Kvar sjel kann i lengtingi rikne
av tru og gjeisle-gull.
Mjukt englane or di pannebru
vil strjuke sut og skuld.

Helgsus fra Himmelrummet.

Naar for Øret det ligesom klingrer
i Nattaagen ude paa Mo,
er det Engle med Bjælder der ringler
for en vaandefuld Sjæl uden Tro.
Paa den slidsomme Færd imod Himerigs Ro
skal din stille Bøn bygge Bro.

(Gammel Folketro.)

Fold ud dig, du Sjæleblomst i Ild og Himmelprakt!

Et himmelsk Lys blev Hjærtet rakt
med Stjerneild og evig Pragt.
Verden er fuld af Guds Ære
i Glans og Farveglød.
Al skabende Magt skal os nære
i Blomsterbrisen blød.
En Alterskaal med Most og Vin
mildt Englene os bød.

Verden er fuld af Guds Glæde
i Gro og Grøde-Uld.
Hver Sjæl, som i Længsel maa græde,
faar Sol og Straaleguld.
Mildt Englene fra dit Pandehvæl
vil stryge Smærtens Skælv.

Eit lite sumar-kvede fyr nonnur i gamal tid.

Rosur i fagerhagen
svaggar i liljetjeld.
Den tidlause glededagen
veit inkje um ank og kveld.

Det blektar frå himilblomar
med brål og liljelin.
Kvart sjelestaup i seg romar
ei skål med fivrild-vin.

A, kunne Guds eigen kongson
i grymdi verte min!

Et lidet Sommerkvæde for Nonner i gammel Tid.

Roser i Himmelhaven
sitrer paa Liljetjæld.
Den tidløse Dag er Gaven,
som fri'r os fra Sorgers Væld.

Se Paradis-Blomster tindre
som Ild og Brudelin.
Hver gjemmer i Sjælens Indre
en Sommerfugle-Vin.

O, kunde Guds egen Kongssøn
hin herlige vorde min!

I kikkerten

Pussig referat

Katolsk Studentlag var innbudt til et møte i Utenrikspolitisk Studentgruppe viet Vatikanets utenrikspolitikk. Som svar på et spørsmål som ble oppfattet slik: «Anerkjenner Paven Franco?» uttalte pastor Hansten Knudsen at Vatikanet — i likhet med andre stater — har diplomatisk forbindelse med Franco. I «Morgenbladet»s referat blir dette fremstillet litt anderledes: «På et direkte spørsmål ble det svart at Paven støttet Franco.» I sannhet et overraskende ordvalg!

Fra misjonsmarken

Katakomer i villmarken.

Liksom i den kristne kirkes første tid dukker det i dag opp helt nye kristne samfunn av det rene intet. Hele forskjellen er at de i stedet for å oppstå i katakombene ved nattetid, ser dagens lys i Afrikas ensformige ødemark, i skogene under de sydlige himmelstrøk mellom Krepsens og Stenbukkens stjernebilder.

Kristendommens raske utbredelse i disse strøk setter en uvilkårlig i forbindelse med den tropiske frodighet, men den er i virkeligheten resultatet av en langsom utvikling og et omhyggelig utvalg som står i kontrast til klimaet og negerens vanlige føyelighet. Det er meget lærerikt å bla gjennom rapportene fra misjonærene i Kamerun, Uganda, Fransk Ekvatorial-Afrika og Fransk Vest-Afrika, offentliggjort av den katolske organisasjon La Propagande de la Foi.

«Festina lente»: skynd deg langsomt, — slik lyder prinsippet for de franske misjonærer — Spiritains, Pères Blancs, Missionaires de Lyon — straks de er kommet i kontakt med de svarte innfødte. De er nok fylt av ønsket om å gjøre flest mulig til kristne og døpe negrene i stort antall, men de slår ikke av på sine krav og nekter å utføre massedåp. Den hellige dåp blir bare gitt den som viser standhaftighet i troen, for det er ingen mening i den ene dagen å døpe en mengde negre som neste dag er frafalne.

Misjonærene mener også at målet for deres anstrengelser ikke er nettopp dette å frelse individer, men å reise kirken, det vil si opprette organiserte kristne samfunn. Dåpen er da en sosial handling som innfører konfirmanten i den kristne kirkes samfunn.

Det kan nevnes at misjonærene helst ser at uttrykket konfirmant bare brukes om barn av hedenske foreldre, enten det nå er foreldrene som vil gi sitt barn en kristen oppdragelse eller det er barnet selv som ønsker det, kanskje mot foreldrenes vilje. Barnet blir imidlertid aldri døpt hvis ikke foreldrene samtykker i det. På den andre siden hender det at en hel landsby fremstiller seg som konfirmanter, voksne, barn og oldinger.

De innfødte er ofte rørende når de kommer og ber om å bli døpt. Misjonærene krever en læretid på tre år. Noen — som les Pères Blancs — krever endog fire år. Det kommer av at les Pères Blancs fremdeles følger det bud som grunnleggeren av deres misjonærorganisasjon, kardinal Lavigier, i sin tid ga dem. Læretiden er oppdelt i flere etapper som hver avsluttes med en eksamen og en høytidelig seremoni. De kommende konfirmanter blir da overrakt et merke, et embleme eller en rosenkrans. Det gis fem undervisningstimer om uken, hver på 45 minutter. Det hender at det er to undervisningstimer om dagen. Hedninger eller ikke-katolske kristne møter ofte opp i kirken for å overvære gudstjenesten. De kalles sympatisører. Misjonærene stiller det krav til dem som søker om å bli døpt, at de fører et hederlig liv og i gjerning gir uttrykk for sitt ønske om å bli kristne. De som bærer amuletter med trolldomskraft, de hvis ekteskape-liv er uregelmessig eller de som gjør seg skyldig i flerkoneri, blir utelukket fra dåpshandlingen. En som har flere koner, blir godkjent hvis han sender alle unntatt én fra seg for godt.

Misjonærene får alltid stor hjelp fra den døptes gudfar eller gudmor. Disse er alltid alvorlige kristne som går inn for sin oppgave med stor nidkjærhet.

Uten den innfødte religionslærer ville det være umulig å utfolde denne virksomhet. Han er lite kjent blant de hvite. Det er han som står for undervisningen, og når misjonæren selv er fraværende, står han for hele det åndelige liv i villmarken. Han er opplyst og ofrer seg for sin oppgave. Den lønn han får er langt mindre enn den han ville ha fått om han hadde søkt seg vanlig arbeid. Han doper de døende, tar seg av de syke, vedlikeholder kapellet, megler mellom de innfødte og er som regel håndverker eller driver misjonsstasjonens gårdsbruk. Han

Valgene i Frankrike

Alle venner av M.R.P. — det såkalte katolske folkepartiet som har tilhengere i alle religiøse og ikke-religiøse leirer og er fullstendig uavhengig av ethvert kirkesamfunn — har vært urolige foran det siste valget. Etter at general de Gaulle hadde tatt avstand fra den nye konstitusjonen som M.R.P. fant å måtte anbefale, oppsto det en meget farlig situasjon for partiet. En stor gruppe velgere hadde stemt med partiet fordi det i sin tid hadde generalens støtte. Nå gikk hans sympati tydelig i mer konservativ retning, og en måtte spørre seg om ikke partiet ville gå sterkt redusert, kanskje halvert ut av valgene.

Valgene viste framgang for de konservative og radikale ytterpartiene. Men M.R.P. holdt stort sett stillingen, dets tap av stemmer var overraskende lite.

Etter at M.R.P. i sin tid hadde stemt for nasjonaliseringene, trodde mange at det ville tape stemmer. Men de tok feil. Nå da det kom til brudd med de Gaulle, gjentok noe av det samme seg. Vi har lært av disse to valg at det i Frankrike i dag ikke bare finnes en gruppe demokratiske ledere som holder klar av begge de ytterliggående og ensidige tendensene i politikken, men også en betydelig (hovedsakelig katolsk) *velgermasse* som gjør det samme. Det var et godt bevis på demokratisk sinnelag når M.R.P.'s velgere forlot den store folkehelten i det øyeblikk han røbet tendenser som setter spørsmålstegn ved hans kjærlighet til demokratiet.

Meget interessant var kardinal Suhards (Paris' erkebiskop's) holdning til valget. På Kristi Kongefest lot han oppleve en prinsippklaring i alle sine kirker. Her er de ting en katolsk velger etter kardinalens mening burde stemme for, for ikke å komme i konflikt med sin religion: «For sosiale framskritt, særlig en øket innsats for å forbedre (increasing amelioration, etter sitatet i „The Tablet”) arbeidernes livsbetingelser og deres effektive deltakelse i nasjonens liv. For hevdelse og forsvar av individ og familie, og av borgerlig og religiøs frihet. For et regime som garanterer Frankrike mot enhver fare for diktatur, hvilken side den enn måtte komme fra. For arbeidet for sann fred mellom folkene.»

Kardinalens ord om at diktaturet kan true fra begge sider, har særlig stor interesse på bakgrunn av de Gaulles tvilsomme holdning i den senere tid.

Men mest interessant er det allikevel å høre at kardina-

inkarnerer den katolske kirkes virksomhet. I motsetning til den katolske prest har han adgang til å gifte seg, og en av hans sønner er ofte selv prest.

Å dømme etter de mange og store kristne samfunn som er oppstått i Afrika, er denne beskjedne arbeidsmann ingen dårlig religionslærer. Han har en egen evne til å gjøre de kristne mysterier tilgjengelig for sine brødre. Det kan nevnes at en katekisme, skrevet av en innfødt religionslærer og bestemt for negrene på Elfenbenskysten, under den tyske okkupasjon ble benyttet i en arbeiderforstad i Paris på grunn av mangel på katekismer. Den viste seg å være glimrende.

Charles Pichon.

len forbød de prester som leste opp erklæringen, å kommentere den. Det kan neppe bety annet enn at kardinal Suhard vil forhindre at de storlinjede prinsippklæringer som stiller velgerne temmelig fritt i valget av parti, utarter til prestelig «råd» med tydelig adresse. Denne holdning er så meget mer bemerkelsesverdig som kardinal Gerlier i Lyon nylig har erklært at de geistlige ikke må opptre som barnepiker, men må gi de troende bevegelsesfrihet, innbefattet frihet til å gjøre dumheter.

N. K. K. F.

har avsluttet sitt regnskap for boklotteriet med en nettofortjeneste pr. kr. 1894.57. Tilsammen med tidligere innkomne gaver, overskudd av basarer o. l., har vi i alt fått inn kr. 5331.21 til alteret i Hammerfest kirke pluss kr. 1000.00 til St. Elisabethsøstrene sammesteds. Innsamlingen til Hammerfest kirke er dermed avsluttet, og vi takker hjertelig alle foreninger, tilsluttede ledd og enkeltpersoner, som har bidratt til det gode resultat. Pengene er oversendt Prefekt Wember, Tromsø; sammen med våre varme ønsker for vår Kirkes framtid i Nord-Norge.

N.K.K.F. vil samtidig benytte anledningen til å minne Dem om å kjøpe Deres julekort hos oss, de kan bl. a. fås i St. Olavs ekspedisjon, St. Josephs Institutt og hos mange av våre medlemmer i Oslo og utover landet. Fordi vi så ofte tidligere har appellert til Deres hjelpsomhet og gavmildhet, må vi denne gang få minne om at dette tiltak heldigvis ikke betyr noe økonomisk offer for den enkelte, i det kortene selges til praktisk talt alminnelig butikkpris. De er meget pene i år, og vi har et rikholdig utvalg. Men gå og se på dem selv!

Elisabeth Sinding,
p. t. formann.

Minnesmerke over falne katolikker

Innsamlingsliste:

Sorenskriver Løvland	kr.	50.00
Fru Bade, Oslo	»	20.00
Ragnhild Hol Hornnes	»	5.00
Fru og frk. Straith, Oslo	»	25.00
Fra Drammen	»	44.00
N. N.	»	1.00

kr. 145.00

Tidligere innk. kr. 5976.40

I alt kr. 6127.40

til buljong
supper, sauser
og stuinger.

NOREX SUPPE
KRAFT

Buljongpulver og ekte kjøttekstrakt

Norges Brannkasse
Grunnlagt 1787

Skadeforsikring

Brann - Innbrudd
Glass - Vannledning
Huseieransvar - Hus-
leieavbrudd etter brann

Johan Olsen & Sønner

Murmester og entreprenørforretning

Kongensgt. 17, Oslo.

Etabl. 1896.

Telf. 25 085 - 25 223

St. Olavs Forlag

Akersveien 5 I

Pater Boers: «Katolsk praksis». Kr. 7,00.

Fåes også hos Cammermeyers og Concentra, Akersgt. 61.

Pater Lutz: «Kjenn din religion» Kr. 6,00.

Tidligere utkommet:

Pastor Sund: «Nærmere Gud». Kr. 1,50.

Pater Leo van Eekeren: «Det kristelige ekteskap og cølibat.» Kr. 1,00.

«Bønnebok for katolske kristne.» Kr. 7,50.

Pater Thorn: «Kristen enhet.» Kr. 1,00.

Pater Dr. J. van der Burg: «Det katolske trosprinsipp sammenliknet med det protestantiske.» Kr. 2,50.

«Det bibelske Skriftemål.» Kr. 1,00.

Dessuten flere opplysende brosjyrer, samt katolske skolebøker.

Stadig mer etterspurt er

Pater Boers' bok:
KATOLSK PRAKSIS
Kr. 7,00

†
R. I. P.

Vår inderlig kjære mor og bestemor

døde fredfullt fra oss i dag.
Oslo 16. nov. 1946.

Frida og Gustl Schneider.
Gudrun og Arnt Hansen.

Håkon, Betty Gerd, Knut, Adi.
Begravelsen foregikk på Vestre
Gravlund 21. nov. 1946.

Stemmebruk, Oplesning

Behandling av talefell

ADELAIDE JØRGENSEN

Telf. 62373. — Jac. Aallsgt. 16 III

N. B.

De

som har mottatt regning fra
«St. Olav» bes vennligst å inn-
betale innen nyåret.

T. S. Jacobsen Begravelsesbyrå

Ullevålsvn. 1

Telf. 32 334. 32 246

Privat 58 550, 94 372

**Kjøp katolsk
Bønnebok
kr. 7,50**

Katolske bøker.

Pascal: Tanker — oversatt av Pater Lutz. Ib. kr. 21,80.

Danske bøker — Chesterton: Mørk Middelalder kr. 10,39.

Karl Adam: Katolicismens inderste Væsen. 10,39.

Hünemann: De bannlystes Præst. 8,15.

M. Lekeux: Maggy. 6,98.

Martindale S. J.: Pier Giorgio Frassatti. 8,15.

Katharina Emmerichs Visioner. 7,88.

Biskop Suhr: Moderkirken. 0,98.

Fonseca: Maria-Åpenbaringen i Fatima. 4,65.

Pavestolen og Arbeidsspørgsmålet. 3,38.

Guardini: Vor Herre og Frelser. Korsvej. Ib. 1,92.

Da de var unge — Træk fra Helgeners Barndom. Ib. 2,56.

Alterlys kan nå leveres med 25 % Bievoks.

«C O N C E N T R A», Akersgaten 61.

N.B. Danske bøker has stadig på lager.

Erindringsliste:

Oslo katolske

menighetpleies kontor.

Åpent fra kl. 11—13 torsdag, fredag og lørdag.

Mariakongregasjonen Oslo

Intet kapellmøte i desember.

Den årlige retrett går sammen med menighetsretretten 4., 5. og 6. desember. Medlemmene anmodes om god deltagelse.

Felleskommunion i St. Olavs kirke søndag 8. des.

Patronatsfest søndag 15. des. Se nærmere i neste nr. av «St. Olav».

Ting som er etterglemt

i St. Olavs kirke i Oslo kan avhentes i St. Olavs ekspedisjon, Akersv. 5 I.

St. Elisabethkongregasjonen Oslo

Intet møte i desember.

Felleskommunion søndag 1. desember.

ST. OLAV

KATOLSK UKEBLAD

REDAKTØR:

E. DITHMER-VANBERG

REDAKSJON OG EKSPEDISJON:

Akersvegen 5 I. Telefon 23 743.

ST. OLAVS EKSP. OG FORLAG:

Kl. 10—15, unntatt onsdag.

Utbetalinger kun tirsd. kl. 13—14.

ABONNEMENTSPRIS: kr. 2,50 pr.

kvartal, for utlandet + avisporto.

ABONNEMENT tegnes i ekspedisjonen og på ethvert postkontor.

ANNONSER må være innsendt innen

søndag aften.

MANUSKRIPTER må være innsendt

innen fredag aften.

Kimer I klokker

er kommet.

Pris kr. 2.50.

Fås kjøpt i Narvesens kiosker, «Concentra», St. Olavs Forlag, og hos de katolske søstre i alle byer hvor de har hospitaler.

Kimer I Klokker

er utkommet. Omslaget er i år overordentlig vakkert og hele heftet meget tiltalende satt opp. Av innholdet må i første rekke fremheves en artikkel av Sigrid Undset — næret i seg selv er jo anbefaling nok! I øvrig bringes det interessant kulturelt stoff av Erik Gustæsen og Martha Østensvig og en av Ragnhild Foss' verdifulle omdiktninger av gammel religiøs diktning. Som vanlig hør Marie-Elizabeth Larsen en julefortelling i heftet.

«Kimer I Klokker» fåes i kioskene samt i «Concentra» og «St. Olav»s ekspedisjon.

Norsk Katolsk Ungdomsvern for kvinner

Gjørstadgt. 8.

Kontortid hver dag fra kl. 10—12.

Arbeidsformidling. Veiledning m. h. t. utdanning, reiser osv. «Reisefører» utdeles. — I hospiset erholdes losji for kortere tid. Kr. 1.— pr. døgn.

Gi dine brukte frimerker til Katolsk Ungdomsvern, Gjørstadgt 8 — eller St. Olavs ekspedisjon.

Abonnenter

for nyåret

mottas nu